

ושומר אותם, נקשר בשני האחרים ונכנס בהם, ואז מגיע למלך הקדוש.

אמר רבי יצחק, ודאי מי שזוכה בצדיק, זוכה בנצח והוד ושלשת אלה, שהתברכה בהם כנסת ישראל. ומי שזוכה בהם, זוכה במלך הקדוש, ונכנס בכל הארבעה.

ובגג ארבעה אלו שמירה לרשם הקדוש הזה מארבעה דברים: שמירה של כנסת ישראל - שמירה של נדה. שמירה של צדיק - שמירה של שפחה. שמירה של נצח - שמירה של בת עובדי כוכבים ומזלות. שמירה של הוד - שמירה של זונה. ועל זה לקול ה' אלהיך - זו כנסת ישראל.

במה זוכים ישראל לקבל פני שכינה? בשמירה מנדה, ועל זה כתוב (ויקרא יח) ואת אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה. מה זה לגלות? זו כנסת ישראל, ובזה אחוזים ונקשרים דברים אחרים שכנסת ישראל נקשרת בהם. והרי בארנו הדברים.

והישר בעיניו תעשה - זה צדיק, כמו שכתוב (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים, להשמר משפחה. והרי בארנו את הדברים, שכתוב ושפחה פי תירש גבירתה, שגורם לצדיק שידבק בשפחה. והאונת למצותיו - זה נצח, להשמר (ולא ישקר בו) שלא יכניס רשם זה בבת אל נכר, ולא ישקר בנצח, שכתוב (שמואל א טו) וגם נצח ישראל לא ישקר. ומי ששומר את זה, קיים מצותיו, שכתוב (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר. ושמרת כל חקיו - זה סוד, להשמר מן זונה.

ואתקשרו ביה. ועל כך, מאן דעאל באלין תרין, ונטיר לון, אתקשר בתרין אחרנין, ועאל בהו, וכדין מטי למלכא קדישא.

אמר רבי יצחק, ודאי מאן דזכי בצדיק, זכי בנצח והוד, ואלין אינון תלתא, דאתברכא בהו כנסת ישראל. ומאן דזכי בהו, זכי במלכא קדישא, ועאל בכלהו ארבעה.

ולקברי ארבעה אלין, נטירו להאי רשימא קדישא, מארבע מלין: נטירו דכנסת ישראל, אסתמרותא דנדה. נטירו דצדיק, אסתמרותא דשפחה. נטירו דנצח, אסתמרותא דבת עבודת כוכבים ומזלות. נטירו דהוד, אסתמרותא דזונה. ועל דא לקול יי' אלהיך, דא כנסת ישראל.

במה זכאן ישראל לקבלא אפי שכינתא, באסתמרותא מן נדה. ועל דא כתיב, ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה. מאי לגלות ערותה דא כנסת ישראל. ובהאי אחידן ומתקשרן מלין אחרנין, דכנסת ישראל אתקשרת בהו. והא אוקמוה מלי.

והישר בעיניו תעשה: דא צדיק. כמה דכתיב, (תהלים לד) עיני יי' אל צדיקים, לאסתמרא משפחה. (דף ט"א ע"א) והא אוקימנא מלי.

דכתיב, (משלי ל) ושפחה כי תירש גבירתה, דגרים לצדיק דאתדבק בשפחה. והאונת למצותיו: דא נצח, לאסתמרא (דלא ישקר ביה) דלא יעול רשימא דא בבת אל נכר, ולא ישקר ביה בנצח. דכתיב, (שמואל א טו) וגם נצח ישראל לא ישקר. ומאן דנטיר האי, קיים מצותיו, דכתיב, (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר. ושמרת כל חקיו: דא הוד, לאסתמרא מן זונה.

וזה הולך כמו ששנינו. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. אלא, כל מי שמזרז את עצמו ושם את פחד החרב השנונה החזקה כנגדו, על ירך - מה זה על ירך? זהו הרשם הקדוש, כמו שנאמר (בראשית כד) שים נא ירךך תחת ירכי.

דבר אחר חגור חרבך - כלומר, זרו ותקף את היצר הרע שלך, שהוא חרבך, על ירך, על אותו רשם קדוש לשמר אותו. ואם שמר אותו אז נקרא גבור, והקדוש ברוך הוא מלביש אותו בלבושיו. ומהו לבוש של הקדוש ברוך הוא? הוד ונצח (והדר), שכתוב (תהלים קד) הוד והדר לבשת. אף פאן הודך והדרך. ואז נדבק האדם במלך הקדוש פראוי. מכאן והלאה - כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך. זה המלך הקדוש. ועל זה הזהיר אותם על אותו דבר ממש, שנתן ורשם בהם ולא יותר. ועד עכשו לא נתנה להם תורה. אלא פיון שכתוב, שם שם לו חק ומשפט, מיד - ויאמר אם שמוע תשמע וגו'.

בא ראה, כשרצה הקדוש ברוך הוא להזהיר את ישראל על התורה, בכמה דברים משך אותם, בכמה משיכות של חכיבות, כאדם שמושך בנו לבית הרב. ובא ראה, לא רצה הקדוש ברוך הוא לתת להם תורה עד שיקרבו אליו. ובמה קרבו אליו? בגלוי של הרשם הזה, כמו שנתבאר.

אמר רבי יהודה, לא קרבו ישראל להר סיני, עד שנכנסו בחלק של צדיק וזכו בו. מנין לנו? שכתוב (שמות ט) ביום הזה באו מדבר סיני. ביום הזה ממש דוקא. וכתוב

ואזלא הא, כמה דתנינן, אמר רבי יהודה, מאי דכתיב (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. אלא, כל מאן דמזרז גרמיה, ושוי דחילו דחרבא שנא תקיפא לקבליה. על ירך, מאי על ירך. דא רשימא קדישא. כמה דאת אמר, (בראשית כד) שים נא ירךך תחת ירכי.

דבר אחר חגור חרבך, כלומר, זרו ואתקיף ירךך בישא, דאיהו חרבך. על ירך, על ההוא רשימא קדישא לנטרא ליה. ואי נטר ליה, פדין אקרי גבור, וקודשא בריך הוא אלביש ליה בלבושו, ומאן לבושו דקודשא בריך הוא. הוד ונצח. (נ"א וחדר) דכתיב, (תהלים קד) הוד והדר לבשת. אוף הכא הודך והדרך, וכדין אתדבק בר נש במלכא קדישא כדקא יאות.

מכאן ולהלאה, כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני יי' רפאך. דא מלכא קדישא, ועל דא אזהר לון על ההוא מלה ממש, דיהב ורשים בהו, ולא יתיר ועד כען לא אתיהיבת להו אורייתא, אלא כיון דכתיב, שם שם לו חק ומשפט, מיד ויאמר אם שמוע תשמע וגו'.

תא חזי, כד בעא קדשא בריך הוא לאזהרא לישראל, על אורייתא, בכמה מלין משיף להו, בכמה משיכן דחכיבותא, כבר נש דמשיף בריה לבי רב. ותא חזי, לא בעא קדשא בריך הוא למיהב להו אורייתא, עד דקריבו בהדיה. ובמה קריבו בהדיה, בגלויא דרשימא דא, כמה דאתמר.

אמר ר' יהודה, לא קריבו ישראל לטורא דסיני, עד דעאלו בחולקא דצדיק, וזכו ביה. מנלן, דכתיב, (שמות ט) ביום הזה באו